

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XV. Quomodo Athanasius & Paulus Romam profecti, iterùm proprias sedes recuperarunt, Julii Rom. Episcopi literis muniti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. ιδ'.

Ὅτι οἱ ἀρεινοὶ Ἰρηγόριον τῆς Ἀλεξανδρείας μίσησαν, γιῶργιον ἀνταπέσειλαν.

ΕΝ τῷ τῷ δ' ἐκ τοῦ ἀρεινοῦ Ἰρηγόριου ὡς μισέμενον, ἐν ταύτῃ ἡ καὶ διὰ τὸν τῆς ἐκκλησίας ἐμπήσομον, ἡ ὅτι ἦσαν τὴν αὐτῆς δόξαν σιωπρότεροι ἀντέπεμπον τῷ γιῶργιον, ὅς ἐκ καππαδοκίας μὴν ὠρμάτο· δόξαν δ' εἰς τὴν αὐτῆς Ἰρηναίου ἐπέκλιθη.

Κεφ. ιε'.

Ὅτι Ἀθανάσιος καὶ Παῦλος εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέβησαν, καὶ γράμμασιν ὀχυρωθέντες τῷ Ἐπισκόπῳ Ἰουλίῳ, κατέλαβον αὐτὸν τῆς ἰδίης ἑσέως.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΥΡΤΟΙ ὁψέπολε διαβήναι τῆς ἰταλικῆς Ἰζίδουσε τῷ ἵεσσεῖον τλικαδὰ μερῶν κώσας ὀνεώτερος τῷ κωνσταντίνῳ παίδῳ μόνῳ ἐκράτει, κωνσταντίνῳ δ' ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἰουλίῳ τῷ στρατιωτῷ ἀναρθεῖν, καθὰ ἡ δὴ φθαζάντες προέπομψ' καὶ αὐτὸ τῷ Παύλῳ ὁ τῷ κωνσταντίνῳ πόλεως, ἡ ἀσκληπᾶς γάζης, ἡ μάρκελλος ἀγκυρας τῆς μικρᾶς γαλατίας, ἡ λέκιος ἀδριανῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδ' ἄλλο κατῆγορηθέντες, ἡ τῷ ἐκκλησιῶν Ἰζελαβέτιες, ἐν τῇ βασιλευσῇ Ῥώμῃ ἐνείσκον· γινώσκουσιν ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ Ῥώμης ἰερίῳ τὰ καθ' ἑαυτῆς· ὁ δ' αὐτὸς ἀπενομία τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας ἐχέσης, παρήσιαστικῶς γράμμασιν ὀχυρώσεν αὐτῆς, ἡ τῷ ἀνατολίῳ δ' ποσέλλει, τὸν οἰκίον ἐκάσῳ τόπον ἀποδιδῆς, ἡ καθαπτόμενῳ τῷ ἀπεπείως καθελόντων αὐτῆς· οἱ δ' ἀναζεύξαντες ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ τοῖς τύποις τῷ Ἐπισκόπῳ ἰερίῳ φαρρῶντες, τὰς τε αὐτῶν ἐκκλησίας καλαμῶδανσι, καὶ τὰς Ἐπιστολάς ἀπερὸς ἐς ἐγράφησαν διαπέμπον· οἱ δ' δεξάμενοι, ὕβριν ἐποιῶντο τὴν Ἐπίπληξιν καὶ σύνοδον ἐν τῇ ἀντιοχείᾳ κηρύξαντες, σιωπρόντες ἐν αὐτῇ, γνώμη κοινῇ σφοδρότερον δὲ Ἐπιστολῆς ἀνείκαλξαι τῷ ἰερίῳ, δηλῶντες μὴ δεῖν κανονίζεσθαι παρ' αὐτῶν, εἰ βέλονται Ἰζελαυθεν πῶς τῶν ἐκκλησιῶν μὴ τῷ αὐτῶν ἀνιεπῆν, ὅτε ἀνάστον τῆς ἐκκλησίας ἦσαν· ταῦτα μὴν οἱ τῆς ἑσέως Ἐπισκοποὶ τῷ Ἐπισκόπῳ Ῥώμης ἰερίῳ διεπέμποντο· ἐπειδὴ δ' Ἀθανάσιος εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν εἰσιόντῳ, ὠθισμὸς τῶν

CAP. XIV.

Quomodo Ariani amoto Gregorio, Georgium ejus loco substituerunt.

Eodem tempore Ariani Gregorium ab Alexandrina sede removerunt, utpote omnibus invisum ob incendum Ecclesiae: simul etiam eò quòd ipsorum partes haud satis acriter tuebatur. Georgium vero in ejus locum miserunt, qui ex Cappadocia quidem erat oriundus: inter Ariani autem dogmatis sectatores praecipuus habebatur.

CAP. XV.

Quomodo Athanasius & Paulus Romam profecti, iterum proprias sedes recuperarunt, Iulio Romani Episcopi literis muniti.

Porro Athanasius post diuturnos labores, aegre tandem in Italiam pervenit. Interea in Occidentis partibus Constans, Constantini filiorum natus minimus, solus imperium administrabat, fratre ipsius Constantino, ut supra commemoravimus, à militibus interfecto. Eodem tempore Paulus quoque Constantinopolis Episcopus, Asclepas Gazæ, Marcellus Ancyrae, quæ urbs est minoris Galatiæ, Lucius denique Hadrianae urbis Episcopus, alius aliam ob causam accusati & Ecclesiis suis pulsi, in urbem regiam adventant. Ubi cum Iulio Romanae urbis Episcopo causam suam exposuissent, ille, quæ est Romanae Ecclesiae prerogativa, liberioribus literis eos communitos in Orientem remittit, singulis sedem suam restituens; simulque perstringens illos qui supradictos Episcopos temere deposuissent. Itaque illi Romam digressi, & Iulii Episcopi literis freti, suas quisque Ecclesias occuparunt, & epistolas ad eos quibus scriptæ fuerant miserunt. Verum hi acceptis Iulii literis, reprehensionem contumeliae loco duxere. Et convocata Antiochia Synodo in unum collecti, de communi omnium sententia conscriptis literis, Iulium vicissim acrius insultant; significantes non debere ab ipso discuti, si quos ipsi Ecclesiis suis expellere voluissent: neque enim se contradixisse, tunc cum Novatus Ecclesia ejectus est. Et hæc quidem Orientales Episcopi Iulio Romanae urbis Episcopo rescripserunt, Cæterum quoniam Athanasio Alexandriam ingrediente, tumultus extitit eo-

M ij

rum qui Georgio Ariano adhaerebant, a quo seditiones caedesque hominum consecuta esse dicuntur: & Ariani probra ista & crimina in Athanasium tanquam in auctorem malorum omnium rejiciunt, de hac re pauca mihi dicenda sunt. Veras quidem rerum istarum causas novit Deus, qui ipsius veritatis est iudex. Hæc vero plerumque ita contingere, quoties vulgus intestinâ seditione agitur, prudentibus viris haudquam obscurum est. Frustra sunt igitur calumniatores Athanasii, qui horum causam illi adscribunt; ac præcipue Sabinus Macedonianorum Episcopus. Qui si secum ipse reputasset quot & quantis malis Athanasium & reliquos Homosianos affecerint Ariani, vel quot Synodi propter Athanasium congregatæ de his conquestæ sint, vel quæ ipse Macedonius hæresiarches per universas Ecclesias gesserit; aut tacuisset omnino, aut si loqui voluisset, Athanasium laudibus extulisset. Iam vero his omnibus consulto prætermittis, res gestas illius falso criminatur. Sed ne nomen quidem ipsum Macedonii hæreticorum principis usquam commemorat: id agens scilicet ut tragica illius facinora penitus occultet. Et quod multo plus habet admirationis, de Arianis quidem non male locutus est, quos tamen ipse fugiebat. Macedonii vero cujus ipse sectam sequebatur, ordinationem tacitus prætermisit. Quippe si ordinationis illius mentionem fecisset, commemoranda prorsus fuissent ejus viri scelera, sicut constat ex iis quæ in illa ordinatione gesta sunt. Sed de hoc haec tenus.

ὑπὸ γεωργίου τῆ δρειανῆ ἐχθροῦ ἐκ δὲ τῆτε φασὶ παραχρᾶς καὶ διαφθορὰς ἀνθρώπων γεγονέναι· οἱ τε δρειανίζοντες τὴν βλασφημίαν καὶ τὰ ἐκ τῆτων ἐγκλήματα ἐπὶ ἀθανάσιον ὡς ἀπὸν ἀναφέρουσι, βραχέα περὶ τῆτων λεκτέον· τὰς μὲν γὰρ ἀληθεῖς αἰτίας ὁ Θεὸς οἶδεν, ὁ αὐτῆς δὲ ἀληθείας κειτῆς ὅτι τὰ ταῦτα καὶ τὸ πλεῖστον εἴθετο γίνεσθαι ὅταν καθ' ἐαυτῶν ἑστιάσῃ τὰ πλῆθη, ὅσα ἀγνοῦσα τοῖς εὐφρονεῖσι καθέστηκεν ὡσεὶ μάτῳ ἀθανασίῳ τὴν αἰτίαν ἀνάπτεσθαι οἱ λοιδορῶντες αὐτὸν, καὶ μάτῳ Ἐραστῶ, ὁ τῆς μακεδονικῆς ἑσθῆς ὡς ἀρέσεως ὅς ἐι διελογίζετο, πόσα κακὰ καὶ ἀθανασίῳ οἱ δρειανίζοντες, καὶ τῶν τὸ ὁμοῦσιον φρονητῶν ἐργὰ Ἐραστο, ἢ ὅσα αἱ δι' ἀθανάσιον χρομόματι σὺδοδοὶ ἀπὸ δύρανο, ἢ ὅσα αὐτὸς ὁ ἀρεσιάρχης μακεδονικῆ καὶ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν διεπράξατο, ἡσυχίαν ἤγειρεν ἢ φθεγγομένη, εὐφημῶν πρὸς τῆτων ἐφθέρησεν ἢ τὰ ταῦτα πάντα ἀποσιγήσας, ἐκείνα διαβάλλει ἀλλ' ἐδ' ὅλως τῆ ἀρεσιάρχῃ μνήμῃ πεποιθῆ, πάντως πᾶσα τῆς δραματικῆς αὐτῆς τοῦ μῆματι καλῶτερον βελόμην καὶ τὸ δὲ θαυμαστότερον, ὅς μὴ πέφθῃ δρειανῆς ὅσα εἶπε κακῶς ἢ δὲ ἠκολούθησε μακεδονίῳ, τῆτου καὶ τῆ χειροτονίαν ἀπέκρυψεν εἰ γὰρ αὐτῆς ἐμνήσθη, ἐμνήσθη ἀν' παντὸς καὶ τῶν ἀδικημάτων αὐτῆ, ὡς τὰ ἐπ' αὐτῆς χρομόματι δεικνύσι τοσαῦτα μὲν περὶ τῆτε.

CAP. XVI.

Quomodo Imperator per Philippum Praefectum Praetorii, Paulum quidem ejus in exilium mitti jussit; Macedonium vero in sede episcopali constituit.

Porro Imperator Constantius Antiochiæ degens, cum ei nuntiatum esset, Paulum sedem suam denuo occupasse, eam rem permoleste tulit. Philippo igitur Praefecto Praetorii, utpote qui majorem reliquis provinciarum rectoribus potestatem obtineret, & Secundus ab Imperatore diceretur, mandat per epistolam, ut Paulum quidem pellat Ecclesiâ; Macedonium vero illius loco in Ecclesiam inducat. Praefectus itaque Philippus sedi-

Κεφ. ις'.

Ὅτι ὁ βασιλεὺς παρεκένωσε δὲ Φίλιππον ἐπαρχὴν ἐξωθέντων τὸν Παῦλον, καὶ εἰς ἐξορίαν πεμφθῆναι, Μακεδόνιον δὲ ἐκθρονισθῆναι.

Οἱ μὲν βασιλεὺς Κωνσταντῶ ἐν Ἀντιοχείᾳ διάγων, πυθόμενος τὸν Παῦλον ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τὸν θρόνον, δι' ὀργῆς ἐτίθει τὸ γινόμενον πρὸς αὐτὸν ἐν ἐπιγραφῶν ἀποπέμψαι τὸν ἐπαρχῶν Φίλιππον, ὡς μείζονα μὲν τῶν ἄλλων δέχοντων τὴν Ἑσθίαν κεκληρωμένῳ, δεύτερον δὲ καὶ βασιλείᾳ χερματίζοντι. ὅπως ἀν' τὸν μὲν Παῦλον τῆς ἐκκλησίας ἐκβάλλῃ, ἀπὸ τῆς δὲ εἰς αὐτῶν Μακεδόνιον ὁ ἐν ἐπαρχῶν Φίλιππον ἐνλαβῆται τῶν ἀπὸ τῆ